

РЕШЕНИЕ

№ 3904

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 28.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **7297** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК във връзка с чл.215 от ЗУТ.

Образувано е по жалбата на П. Х. Л. от гр. С. срещу Заповед № ДК-02-СО-59 от 20.07.2009г. на Началника на СРДНСК, с която е наредено премахването на строеж „надстройка и двуетажна пристройка на съществуваща едноетажна сграда”, находящ се в УПИ XVI-672, кв.321 по плана на гр. С. м. „Л – Ботевградско шосе”, с административен адрес гр. С., ул. „В” № 8, Р. „П”.

В жалбата се навеждат доводи за материална незаконосъобразност на атакувания акт. Твърди се, че процесният строеж е изграден преди 1987г. и попада в хипотезата на §16, ал.1 от ПР на ЗУ - търпим строеж е и не подлежи на премахване: Първоначално постройката е построена като едноетажна през 1958г. – 1960г., впоследствие достроена през 1969г. Постройките в имота са стари жилищни сгради, снабдени с ток и вода, реконструирани по-късно след пожар, за част от които като незаконни още през 1973г. наследодателката на жалбоподателя е глобена. Твърди се също, че през 1997г. със заповед на кмета на Р. П е одобрен проект за частично изменение и ЧКЗСП за УПИ XVI-672 за изграждане на пристройка към съществуваща жилищна сграда, който проект е одобрен с нова заповед през 2000г. с приети отклонения от първоначалния. През 2005г. с акт за нарушение, съставен от главен специалист „Незаконно строителство” е констатирано, че процесната постройка представлява старо строителство с извършена реконструкция след опожаряване. Неизясняването на релевантните факти, според жалбоподателя, е причината за

постановяване на оспорената заповед в нарушение на материалния закон. С тези доводи се иска отмяна на незаконосъобразната заповед и присъждане на понесените по делото разноски.

Ответникът по жалбата С. С. РДНСК – Югозападен Р. не изпраща представител в с.з. пред АС-С. град и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата В. Л. не оспорва жалбата.

След като съобрази визираните в жалбата основания, доводите на жалбоподателя и събраните по делото доказателства, провери по наведените основания и изцяло законосъобразността на обжалвания акт, Административен съд - С. град прие за установено от фактическа страна следното:

По делото се установи, а и не се спори, че жалбоподателят Л. е собственик на А е собственик на УПИ XVI-672, кв.321 по плана на гр. С. м. „Л – Ботевградско шосе”, с административен адрес гр. С., ул. „В” № 8, Р. „П”, в който е изграден процесният строеж. Безспорно е също, че за строежа липсват издадени строителни книжа - разрешение за строеж и одобрен инвестиционен проект, както и че същият не е узаконен с акт по реда и условията § 184 ЗИДЗУТ /ДВ, бр. 65/2003 г./

От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че процесният строеж, чието събаряне е наредено с обжалваната заповед, представлява двуетажна сграда, намираща се в дъното на описания по-горе УПИ и представляваща допълващо застрояване, означена по действащия ЗРП от 1983г. като едноетажна с условен знак „мж”; при огледа се установява, че постройката се състои от две части – северна и южна, свързани с врата на втори етаж, като достъпът до втория етаж се осъществява посредством две стълби – вътрешна и външна стоманобетонна такава. Със Заповед № РД-09-413/05.05.1997г. на Кмета на Р. П е одобрен проект за ЧИЗП и ЧКЗСП за няколко парцела в кв.321, включително и процесния XVI-672, според който се предвижда основно застрояване – сключено в парцели XVI-672 и XVII-671 и сключено застрояване от едноетажни сгради – допълващо застрояване в парцел VI- 681, а със Заповед № РД- 09-169/16.08.2000г. - одобрен проект за ЧИЗП и ЧКЗСП, съгласно който е предвидено сключено застрояване от едноетажни сгради – допълващо застрояване в дъното на парцелите в кв. 321 между които е и процесният.

От съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, а и не се опровергава от заключението на експертизата, че процесната сграда в първоначалния ѝ вид е изградена в края на 50-те години или първата половина на 60-те години като едноетажна, а впоследствие след възникнал пожар - реконструирана и достроена в края на 60-те години и началото на 70-те, а по-късно – през 80-те – пристроена и надстроена. Наличието на незаконно строителство през 70-те години се установява и от удостоверение на РНС „В. Левски” от 1979г., сочещо налагането на глоба на наследодателката на жалбоподателя през 1973г. за незаконно строителство на част от постройките в имота.

С оглед показанията на св.Ст. Д, които съдът кредитира като обективни и непротиворечиви, и поясненията на експерта в съдебно заседание, следва да се приеме за доказано твърдението на жалбоподателя, че надстрояването и пристрояването на сградата, т.е. изграждането ѝ в настоящия вид, е извършено през 80-те години и завършено през 1987г. Наличието на незаконно строителство през 70-те години се установява и от удостоверение на РНС „В. Левски” от 1979г., сочещо налагането на глоба на наследодателката на жалбоподателя през 1973г. за незаконно строителство на част от постройките в имота.

Твърдението на жалбоподателя, обаче, че посочената сграда е допустима по действащия подробен градоустройствен план и по правилата и нормативите към момента на изграждането ѝ и тези по ЗУТ, не се установява от данните по делото. Заключение на експертизата сочи обратното – както към момента на изграждането на процесната сграда по плана от 1983г. и 1997г., така и по действащия ЗРП от 2000г. строежът, представляващ допълващо застрояване в процесния УПИ XVI-672, е допустим за едноетажна сграда.

Фактическите констатации мотивират следните правни изводи:

Жалбата е допустима – предявена срещу подлежащ на обжалване акт, от лице – негов адресат, извършител и собственик на строежа и в законния преклузивен срок за обжалване.

Подадена е срещу акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред, от лице, което е адресат на акта в качеството на извършител и собственик на строежа и в законово установения преклузивен 14-дневен срок/доколкото в преписката се съдържат данни за датата ѝ на лично получаване от жалбоподателя срещу подпис едва на 02.09.2009г., /което не се оспорва от ответника/.

Преценена по същество жалбата е неоснователна.

Въпреки липсата на посочени нарушения на съдопроизводствените правила и норми при издаването на акта от страна на жалбоподателя, съдът извърши пълна проверка на акта поради служебното начало в процеса и констатира следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – действащият по делегация Началник на СРДНСК, съгласно чл.225 ал.1 от ЗУТ и Заповед №РД-13-182/29.05.2007г. на началника на ДНСК. Съобразени са изискванията на чл.59 ал.2 и 3 от ЗУТ за форма и съдържание на административния акт. Изпълнени са предвидените в чл.225 ал.3 от ЗУТ административно-производствени правила – съставени са констативни актове, които са връчени на заинтересованото лице Л., който е упражнил правото си на възражение. Оспореният акт е мотивиран – съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Издадената заповед е материално законосъобразна. Процесният строеж е „незаконен“ по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ, тъй като е извършен без одобрени инвестиционни проекти и разрешение за строеж, необходими както при действието на ЗТСУ /отм./, така и по правилата на ЗУТ.

Несъстоятелно е възражението на жалбоподателя, че при постановяване на оспорения акт административният орган не е извършил пълна проверка относно фактическото състояние на имота, не е изследвал периода на изграждането му и поради това не е достигнал до правилния извод, че сградата отговаря на изискванията на § 16 от ПЗР на ЗУТ – има характера на търпим строеж и не подлежи на премахване. При липсата на необходимите строителни книжа /инвестиционен проект и строително разрешение/, макар и да се прие за доказано твърдението на жалбоподателя за изграждането на строежа преди 07.04.1987г., следваше, но не се установи наличието на другата кумулативно изискуема предпоставка за прилагане на разпоредбата на § 16 ал.1 от ПЗР на ЗУТ – допустимостта на строежа по действащия подробен градоустройствен план и по правилата и нормативите, действали към момента на извършването му или съгласно нормите на ЗУТ. С оглед възприетите констатации на неоспореното заключение на СТЕ, процесната двуетажна сграда като допълващо застрояване в посочения УПИ XVI-672 не е допустима както по плановете от 1983г. и 1997г., относими към установения период на изграждането ѝ, така и по действащия ЗРП от 2000г., според

които строежът – допълващо застрояване в конкретния УПИ е допустим за едноетажна сграда.

По тези съображения не могат да се възприемат доводите на жалбоподателя за търпимост на строежа по смисъла на §16 ал.1 от ЗУТ и нареденото с обжалваната заповед премахване на незаконния строеж на основание чл.225 ал.1 от ЗУТ е материално законосъобразно. Заповедта следва да бъде потвърдена като законосъобразна и жалбата срещу нея – отхвърлена. С оглед изхода от делото на жалбоподателя разности не следва да се присъждат, а ответникът не претендира за такива.

Предвид изложените съображения и на основание чл.172 ал.2 от АПК, Административен съд – С. град, II отделение, 32-ри състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Х. Л. от гр. С. срещу Заповед № ДК-02-СО-59 от 20.07.2009г. на Началника на Столична РДНСК, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

